

Arrest

nr. 213 317 van 30 november 2018
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 25 september 2018.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2018.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 29 juli 2015 wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegekend. Een A-kaart wordt afgeleverd op 5 november 2015 en verlengd tot 15 oktober 2018.

1.3. Verzoeker wordt op 31 juli 2017 door de Nederlandse politie aangehouden. Bij verificatie van zijn vingerafdrukken blijkt verzoeker in Nederland gekend te staan als Z.A.O., geboren in 1990, van Somalische identiteit. Verzoeker bleek in Nederland onder deze identiteit in het bezit te zijn gesteld van een verblijfsvergunning 'asiel' die bij beschikking van 6 december 2011 werd ingetrokken. Verzoeker werd vervolgens ongewenst verklaard in Nederland.

1.4. Aangezien verzoeker onder een andere identiteit bescherming heeft gevraagd in België, wordt verzoeker in het licht van een heroverweging van de subsidiaire beschermingsstatus uitgenodigd voor een gehoor op 5 juli 2017 bij het CGVS. Verzoeker geeft hieraan geen gevolg. Op 5 december 2017 wordt de subsidiaire beschermingsstatus door commissaris-generaal ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing tot intrekking wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met arrest nr. 204 164 van 22 mei 2018.

1.5. Op 25 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissingen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, opgenomen in één akte, waarvan verzoeker op 28 september 2018 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 14/08/2014 diende u een asielaanvraag in, daarbij verklarend Raage Fiidow, Mahamud te heten, geboren op 05/06/1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29/07/2015 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 30/07/2015 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 05/11/2015 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 15/10/2018.

Op 31/07/2016 werd u door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van uw vingerafdrukken bleek u in Nederland gekend te staan als Zakariye Ahmed Olaad, geboren op 05/06/1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat u in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning 'asiel', die bij beschikking van 06/12/2011 ingetrokken werd.

Dientengevolge werd door de DVZ op 06/01/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 15/06/2017 uitgenodigd om u voor gehoor op 05/07/2017 aan te bieden teneinde u de mogelijkheid te geven om alle argumenten aan te brengen die volgens u een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. U gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft u nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 05/12/2017 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 06/12/2017 in kennis

werd gebracht. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan uw beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas. Tot slot stelde het CGVS dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980.

Op 05/01/2018 diende u een schorsend beroep in tegen deze intrekkingbeslissing van het CGVS. Op 22/05/2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg werd deze beslissing definitief.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 06/09/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en via uw raadsman maakte u informatie over waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft, inclusief enkele documenten in bijlage. De DVZ houdt met al deze elementen, en de reeds in uw administratief dossier aanwezige elementen, rekening bij het nemen van deze beslissingen. Bij het nemen van de beslissingen tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 14/08/2014 verklaarde het Rijk op 13/08/2014 te zijn binnengekomen. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We merken op dat u via uw raadsman verklaarde taallessen Nederlands te hebben gevolgd, evenals een cursus maatschappelijke integratie te hebben gevolgd. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde uw raadsman verschillende documenten voor: een attest van inburgering d.d. 30/06/2016, een verklaring van het resultaat van de instaptoets afgelegd bij Atlas d.d. 24/02/2016 en een synthesesrapport van het sociaal centrum Deurne Expo d.d. 30/07/2018 met informatie inzake uw historiek in België. Daarnaast verklaarde u via uw raadsman op 13/11/2017 te zijn gestart met een tewerkstelling in toepassing van artikel 60, § 7, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, meer bepaald bij de stadsreiniging. Ter ondersteuning van deze verklaring legde uw raadsman een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor arbeiders in een voltijds stelsel voor, door uw werkgever en uzelf ondertekend op 10/11/2017, evenals een kopie van diverse loonfiches.

We merken vooreerst op dat de inburgeringscursus die u volgde – taallessen en lessen maatschappelijke oriëntatie – in Vlaanderen een wettelijke verplichting vormt voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u deze wettelijke verplichting naleefde, getuigt niet noodzakelijkerwijs van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Daarnaast merken we op dat tewerkstelling, taalverwerving en inburgering slechts enkele aspecten zijn die kunnen wijzen op een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Deze pogingen u in de Belgische samenleving te integreren, nemen niet weg dat u in België verblijfsrecht opende op basis van een subsidiaire beschermingsstatus die u destijds verkeerdelijk werd toegekend doordat u de Belgische asielinstanties misleidde door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen. Bovendien merken we op dat u op 30/04/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen

definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u via uw raadsman verklaarde dat u in België enkele verre familieleden heeft, waarbij enkel gespecificeerd werd dat u op heden bij uw vermeende nicht verblijft. Uw raadsman verklaarde dat u na uw vrijlating uit de gevangenis bij haar bent ingetrokken en bij haar mag verblijven totdat u een nieuw appartement gevonden heeft. Uw raadsman concludeerde hieruit dat er om die reden een afhankelijkheidsband tussen jullie beide bestaat. Dienaangaande merken we op dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband, daar in de tussenkomst van uw raadsman – gebaseerd op het syntheserapport van het sociaal centrum Deurne Expo d.d. 30/07/2018 – vermeld wordt dat u behalve uw nicht een uitgebreid sociaal netwerk heeft, bij wie u onder meer terecht kan voor uw huisvesting. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u via uw raadsman verklaarde dat u een verleden van psychische problemen heeft, vermoedelijk te wijten aan een verleden van druggebruik. In de tussenkomst van uw advocaat, gebaseerd op het voormelde syntheserapport d.d. 30/07/2018 wordt gesteld dat u tijdens een contact met het OCMW op 15/10/2015 zeer verward en angstig overkwam, dat u van 10/11/2015 tot en met 03/12/2015 in het ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis opgenomen werd en na uw ontslag ambulant opgevolgd werd, dat u van 22/12/2015 tot en met 04/01/2016 opnieuw opgenomen werd in het ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis, dat u in het verleden medicatie zou hebben genomen voor uw vermeende psychische klachten en tot slot dat u tussen 11/12/2017 en 18/01/2018 in het PZ Stuivenberg verbleef. We merken op dat u, noch uw raadsman, enig formeel element aanreikte om deze psychische problematiek te staven. We merken ook op dat in het door de DVZ aan u bezorgde aangetekend schrijven expliciet gevraagd werd of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren en dit met een medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur of getuigschrift voor verstrekte hulp te bewijzen (Vraag 3, vragenlijst, aangetekend verstuurd op 06/09/2018). Derhalve zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, herhalen we dat het CGVS van oordeel was dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van iets meer dan 4 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

1.5. Op 26 oktober 2018 dient verzoeker twee beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing bij de Raad in tegen de voormelde bestreden beslissingen. Deze beroepen zijn gekend onder rolnummers X en X.

1.6. Op 20 november 2018 wordt in hoofde van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

1.7. Op 26 november 2018 vraagt verzoeker in twee verzoekschriften bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vorderingen tot schorsing van 26 oktober 2018.

2. Samenhang

Het al dan niet samenvoegen van verschillende vorderingen behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die alletwee betrekking hebben op verzoeker, op dezelfde dag werden genomen en opgenomen in één akte.

Verzoeker heeft tegen de twee bestreden beslissingen op 26 oktober 2018 twee afzonderlijke beroepen tot schorsing en nietigverklaring ingediend, gekend onder rolnummers X en X. Heden vraagt verzoeker in twee verzoekschriften bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van deze vorderingen tot schorsing van 26 oktober 2018.

Ter terechtzitting verklaart de raadsman voor deze werkwijze te hebben gekozen omdat het perspectief verschillend is en de verplichtingen van verwerende partij in deze verschillend zijn. De Raad stelt evenwel vast dat deze argumentatie geenszins tot uiting komt in de verzoekschriften die overigens geheel identiek zijn.

De Raad meent dat beide bestreden beslissingen nauw samenhangen. Gelet op het feit dat op 26 oktober 2018 twee identieke verzoekschriften werden ingediend met betrekking tot beslissingen die nauw met elkaar verbonden zijn, oordeelt de Raad dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt om de twee verzoekschriften waar bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vorderingen tot schorsing van 26 oktober 2018 wordt gevraagd, samen te voegen.

3. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

3.1. Voorwerp van de huidige vorderingen

3.1.2. Artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

3.1.2. Huidige vorderingen tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekken ertoe de bij de Raad hangende schorsingsberoepen ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 september 2018 tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vorderingen zijn gesteund op artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de Vreemdelingenwet worden de vorderingen tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vorderingen tot schorsing samen behandeld.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.3.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.3.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.4.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 11, § 2, artikel 62, § 1 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Op 5 december 2018 ging de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Op basis hiervan kan de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht van onbepaalde duur intrekken, zoals bepaald in artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet (eigen accentuering): De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus. Dit betreft aldus een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing, aangezien ook de gemachtigde stelt: "gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen" (stuk 1, pagina 2; eigen accentuering). Gelijklopend met de (mogelijke) beslissing tot intrekking, kan de gemachtigde eveneens een bevel geven om het grondgebied te verlaten als de beslissing wordt genomen tot intrekking van de machtiging tot verblijf ("en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten").

Indien de gemachtigde zou overgaan tot de intrekking van het verblijf en zou beslissen tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, dan dient de gemachtigde van de staatssecretaris zich te houden aan de bepalingen van artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde dient namelijk bij het nemen van een eventuele verwijderingsbeslissing rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van het verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Door de verzoekende partij wordt betwist dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van deze elementen (zie verder hieronder).

2. De verzoekende partij wijst tevens op de bescherming van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verzoekende partij wordt eveneens betwist dat de gemachtigde in de bestreden beslissing deze verplichting correct heeft nageleefd (zie verder hieronder).

3. De verwerende partij is eveneens gebonden aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien een beslissing tot verwijdering werd genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

In de lijn van de vorige bepalingen, betwist verzoeker eveneens dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gerespecteerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

4. Op 6 september 2018 werd verzoeker uitgenodigd om een vragenlijst in te vullen. Op 24 september 2018 werd een schriftelijk antwoord bezorgd aan de verwerende partij, samen met een inventaris en stukkenbundel.

In dit schrijven benadrukte verzoeker zijn gezinssituatie.

Verzoeker benadrukte dat hij een alleenstaande jongeman, afkomstig uit Mogadishu (Somalië), is. Verzoeker heeft enkele (verre) familieleden wonen in België. Zo is hij na zijn vrijlating ingetrokken bij zijn nicht, H.M.F.. Zij verblijft legaal in het Rijk. Hij mag bij haar verblijven totdat hij een nieuw appartement gevonden heeft. Er is derhalve een afhankelijkheidsband tussen beide familieleden.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat verzoeker samenwoont met zijn nicht, al formuleert de gemachtigde dit als de “vermeende nicht” van verzoeker maar zonder de familiale band verder te ontcrachten.

De gemachtigde stelt echter dat er “bezwaarlijk” sprake zou kunnen zijn van “een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband” omdat verzoeker heeft vermeld dat hij een uitgebreid sociaal netwerk heeft bij wie hij terecht kan voor zijn huisvesting. Hierdoor meent de gemachtigde dat er geen “familiaal beletsel” zou bestaan voor het nemen van de verwijderingsmaatregel.

5. Vooreerst wijst verzoeker erop dat de stelling dat verzoeker beroep kan doen op een sociaal netwerk in België om te voorzien in zijn huisvesting in casu irrelevant is, aangezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Verzoeker zal dus onttrokken worden aan zijn volledig sociaal netwerk in België, waardoor hij logischerwijze geen beroep meer op hen kan doen (o.a. om te voorzien in zijn huisvesting, zoals thans het geval is bij zijn nicht).

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, betekent dan ook een zwaarwichtige inmenging op de familiale band en afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn nicht, aangezien het hierdoor onmogelijk wordt gemaakt dat zij samenwonen en samenleven in België.

Bij uitbreiding betekent dit ook een inmenging in het privéleven van verzoeker, aangezien de gemachtigde erkent dat verzoeker beroep kan doen op een "uitgebreid sociaal netwerk", op basis waarvan wordt geconcludeerd dat verzoeker ook bij hen terecht kan voor zijn huisvesting.

In het bijzonder gelet op de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, diende de gemachtigde derhalve een zorgvuldige belangenafweging te maken tussen deze concrete belangen van het individu en het algemeen belang en dit in het licht van de genomen verwijderingsmaatregel. De gemachtigde erkent immers ook zelf dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn nicht, al beperkt hij deze tot de stelling dat er geen sprake zou zijn van "een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband", en dat verzoeker beroep kan doen op een uitgebreid sociaal netwerk (t.a.v. zijn privéleven).

De gemachtigde maakt evenwel geen (afdoende) belangenafweging, maar stelt daarentegen enkel dat verweerder terecht kan bij zijn sociaal netwerk in België om te voorzien in zijn huisvesting. Aangezien de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel betreft, mist deze bemerking echter elke relevantie. Verdere overwegingen ontbreken.

Het kwam daarentegen aan de gemachtigde toe om concreet na te gaan of de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker (door het nemen van de verwijderingsmaatregel) al dan niet gerechtvaardigd was. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet het geval is.

Hierdoor handelt de gemachtigde in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Verder, als tweede kritiek, wijst verzoeker erop dat de stelling van de gemachtigde feitelijk incorrect is wanneer deze stelt dat verzoeker voor zijn huisvesting zomaar beroep kan doen op zijn sociaal netwerk.

Verzoeker wijst erop dat hij in zijn schriftelijk antwoord heeft gesteld: "Verzoeker heeft daarnaast een (uitgebreid) sociaal netwerk, bij wie hij onder meer terecht kon voor zijn huisvesting (zie hieronder)" (zie pagina 3; eigen accentuering).

Dit wordt verder toegelicht onder het punt "huisvesting" (vandaar de verwijzing: "(zie hieronder)", waarbij kenbaar wordt gemaakt dat verzoeker op verschillende plaatsen verbleven heeft (met andere personen, zoals de heer F.H. en de heer G.P.) en hij steun verkreeg via het OCMW (onder meer door de kunnen werken via het zgn. 'art. 60'). Sinds juni 2017 woonde hij alleen ("In juni 2017 vond verzoeker een woonst in de Violierstraat. De huisbaas is mevr. V.P. en zij gaf haar akkoord voor een papieren waarborg. Het pand wordt verhuurd vanaf juli 2017").

Verzoeker werd echter, omwille van een correctionele veroordeling, vastgehouden in de gevangenis. Verzoeker werd hierdoor de toegang ontzegd tot zijn appartement. Na zijn vrijlating, heeft hij onderdak kunnen verkrijgen bij zijn nicht (mevr. H.M.F.).

De gemachtigde draait dit echter om en stelt ten onrechte dat: "vermeld wordt dat u behalve uw nicht een uitgebreid sociaal netwerk heeft, bij wie u onder meer terecht kan voor uw huisvesting" (stuk 1, pagina 3, eigen accentuering). Dit klopt dus niet, aangezien verzoeker verwees naar het verleden (zoals hierboven uiteengezet). Verzoeker verbleef sindsdien in de gevangenis. Hij verloor hierdoor zijn appartement. Hij diende daarom beroep te doen op zijn familiale banden met zijn nicht om onderdak te vinden.

De gemachtigde gaat derhalve uit van een onzorgvuldige lezing van de gegeven antwoorden door verzoeker, waardoor de gemachtigde onzorgvuldig handelt temeer omdat artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde verplicht om rekening te houden met deze elementen bij het overwegen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn nicht, waardoor hun band ook beschermd wordt door artikel 8 EVRM en er, derhalve, een zorgvuldige belangenafweging moet worden gemaakt door de gemachtigde. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

De conclusie van de gemachtigde kan daarom evenmin worden gevolgd wanneer deze, op basis van een incorrecte feitelijke analyse, tot het besluit komt dat: "derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen" (stuk 1, pagina 3). Verzoeker heeft net nood aan de opvang door zijn

nicht. Door de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf wordt dit nog veel meer versterkt. Verzoeker verloor door de beëindiging van zijn verblijfsrecht namelijk ook zijn recht op financiële steun door het OCMW, waardoor hij momenteel geen inkomen heeft en de middelen ontbeert om zelfstandig te kunnen wonen/leven.

7. Naast zijn gezinssituatie, benadrukt verzoeker ook het complete gebrek aan culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (Somalië), gelet op het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland en, nadien, in België.

Verzoeker herinnert er vooreerst aan dat, indien de gemachtigde zou overgaan tot de intrekking van het verblijf, de gemachtigde van de staatssecretaris zich dient te houden aan de bepalingen van artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde dient namelijk bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van het verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(eigen accentuering)

In dezelfde zin wijst verzoeker op de individuele beoordeling die zich opdringt, gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de belangenafweging onder artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing betreft in casu immers een verwijderingsmaatregel.

Deze elementen kunnen de gemachtigde ervan weerhouden om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen. Zoals reeds uiteengezet, beschikt de gemachtigde immers over een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoeker, voordat hij naar België kwam, langdurig in Nederland heeft verbleven. Hij diende in Nederland een asielaanvraag in, waarna hij de vluchtelingenstatus verkreeg. Op 6 december 2011 werd de vluchtelingenstatus van verzoeker echter ingetrokken. Verzoeker reisde hierop naar België toe en diende, onder een andere naam, een asielaanvraag in. Hij verkreeg hierdoor het statuut van subsidiair beschermde op 26 juli 2015. Dit vormde uiteindelijk ook de reden waarom de subsidiaire bescherming van verzoeker werd ingetrokken, nadat bleek dat verzoeker onder een andere identiteit zijn asielaanvraag had ingediend en hij verzwegen hij tot hebben verbleven in Nederland.

De gemachtigde kan bijgevolg niet onwetend zijn over het langdurig (wettelijk) verblijf van verzoeker in Nederland, aangezien dit de reden vormde waarom uiteindelijk de subsidiaire bescherming werd ingetrokken.

Door de gemachtigde wordt op pagina 2 van de bestreden beslissing rekening gehouden met de duurtijd van het verblijf van verzoeker in het Rijk (België) van "iets meer dan 4 jaar". De gemachtigde bespreekt onder meer de taallessen en de lessen maatschappelijke oriëntatie die door verzoeker werden gevolgd. De gemachtigde toets af, bij deze beoordeling, of er sprake is van "een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving".

Uit de bestreden beslissing blijkt echter ook dat de gemachtigde met het (legaal) verblijf van verzoeker in Nederland geen rekening heeft gehouden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl ook dit element moet worden overwogen door de gemachtigde indien hij van plan is om een verwijderingsmaatregel op te leggen (gelet op artikel 11, §3, derde lid Vreemdelingenwet, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM).

Het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland vormt immers een element dat het bestaan van afdoende familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst (Somalië) ontkracht.

Door dit element niet (zorgvuldig) te beoordelen, handelt de gemachtigde onzorgvuldig en schendt de gemachtigde artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM).

8. Verzoeker heeft in zijn schriftelijk antwoord op de vragenlijst van de verwerende partij melding gemaakt van zijn mentale problemen. De gezondheidstoestand van verzoeker dient immers met nauwkeurigheid te worden nagegaan, zoals onder meer verplichtend gesteld door artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte hiertoe een sociaal verslag over, opgesteld door het OCMW (zie stuk 6 zoals gevoegd bij het schriftelijk antwoord). Dit rapport bevat een oplijsting van de situatie van verzoeker, zoals opgesteld door een onafhankelijke overheidsinstantie (het OCMW).

Volgende elementen werden, naast dit verslag, schriftelijk kenbaar gemaakt aan de gemachtigde:

Door het OCMW werd genoteerd dat verzoeker tijdens een laatste contact op 15 oktober 2015 zeer verward en angstig overkwam. Volgens zijn kennis zou hij angstaanvallen hebben, vermoedelijk is in het verleden sprake geweest van druggebruik. Verzoeker werd kort daarop opgenomen van 10 november

2015 t.e.m. 3 december 2015 in het ZNA Psychiatrisch ziekenhuis. Na zijn ontslag, werd verzoeker opgevolgd door het MCTA (ambulante opvolging).

Op 9 december 2015 ontving het OCMW een mail van het ZNA, waarbij wordt meegedeeld dat het omwille van zijn "toestandsbeeld" niet mogelijk is om Nederlandse lessen en een inburgeringscursus te volgen. Er volgt kort daarna een nieuwe opname van 22 december 2015 t.e.m. 4 januari 2016 in het ZNA Psychiatrisch ziekenhuis.

Door het ZNA wordt in december 2015 aan het OCMW gemeld dat het volgen van Nederlandse lessen niet aangewezen is.

In juni 2016 werd door het OCMW vastgesteld dat verzoeker om de 2 maanden naar de psychologe dient te gaan. Door het OCMW kan worden vastgesteld dat verzoeker graag wenst te werken. Voordat betrokkene aan de slag kan gaan, wordt door het OCMW genoteerd dat zij een medisch attest willen opvragen om na te gaan of een tewerkstelling wel aangewezen is.

In augustus 2016 had verzoeker opnieuw psychische klachten. Hiervoor kende verzoeker geen opname. Hij had zijn medicatie opnieuw stopgezet waardoor hij is hervallen.

Verzoeker heeft met behulp van kennissen een Afrikaanse man geraadpleegd die hem heeft begeleid. Sinds 10/2016 kan worden vastgesteld dat verzoeker terug medicatie neemt. Verzoeker geeft aan het OCMW te kennen dat hij terug rust heeft gevonden.

Hij heeft zijn huisarts geraadpleegd, omdat hij nog niet in het bezit was van zijn elektronisch kaart kon de dokter zijn medisch dossier niet inkijken. Een medisch attest betreft arbeidsgeschiktheid kon nog niet afgeleverd worden.

Tijdens mei 2017 verklaart verzoeker aan het OCMW dat hij even van de rader is verdwenen gedurende maart en april omwille van psychische problemen.

In juni 2017 wordt door het OCMW genoteerd dat verzoeker al 12 jaar ongeveer stemmen hoort. Op dit moment neemt hij Valium en sprexa (enkel 's avonds).

In december 2017 blijkt dat verzoeker heeft gevochten op straat. Daardoor is er een stukje glas in zijn oog terecht gekomen. Ook op de werkplaats merken ze dat de job voor meneer te zwaar is. Ze gaan op zoek naar een nieuwe tewerkstelling (zie hierboven).

Op 11 december 2017 wordt verzoeker opgenomen in het PZ Stuivenberg. Het gaat psychisch weer niet goed met verzoeker. Hij is daar tot 18 januari 2018 gebleven.

9. Verzoeker maakte bovenvermelde elementen, samen met het syntheserapport van het OCMW (gevoegd onder stuk 6 bij de schriftelijke antwoorden), over aan de verwerende partij. Hieruit blijkt dat verzoeker kampt met een jarenlange psychiatrische problematiek. Hij werd meermaals opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis.

De beoordeling van de gemachtigde, in antwoord op deze elementen, is echter bijzonder kort. De gemachtigde stelt, na de opsomming van bovenvermelde elementen in de bestreden beslissing; "we merken op dat u, noch uw raadsman, enig formeel element aanreikte om deze psychische problematiek te staven".

Deze beoordeling is feitelijk onjuist en onzorgvuldig. Door verzoeker werd namelijk een volledige opsomming gegeven van de psychiatrische problematiek van verzoeker doorheen de jaren én dit werd gestaafd aan de hand van een syntheserapport van het OCMW (een onafhankelijke overheidsinstantie). Het syntheserapport bevat verschillende "formele" elementen die wijzen op een moeilijke psychiatrische problematiek van verzoeker.

Ook het administratief dossier bevatte reeds duidelijke (en formele) elementen die de psychiatrische problematiek van verzoeker staven.

In zijn verzoekschrift van 5 januari 2018, gericht tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd eveneens de psychiatrische problematiek benadrukt waarmee verzoeker te kampen heeft. Door verzoeker werd op pagina 9 aangehaald dat zijn zelfs dermate ernstig was, dat verzoeker op bevel van de Procureur des Konings bij hoogdringendheid werd opgenomen in het psychiatrische centrum Sint-Amedeus Mortsel (in het kader van de wet van 26 juni 1990 inzake de bescherming van de persoon van de geesteszieke).

Op 4 januari 2018 werd door de vrederechter van het achtste kanton te Antwerpen vastgesteld dat verzoeker getroffen is door een psychose. Een dwangopname werd daarom noodzakelijk geacht. Onder stuk 5 bij het verzoekschrift werd het vonnis bijgevoegd van de vrederechter van het achtste kanton.

De gemachtigde handelt dan ook onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk, door te stellen dat verzoeker geen "formele elementen" zou hebben aangereikt om zijn psychiatrische problematiek te "staven".

Minstens diende de gemachtigde de aanwezige elementen in het dossier, m.b.t. de gezondheidstoestand van verzoeker, te overwegen bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de in casu bestreden beslissing). De gemachtigde laat dit echter ten onrechte na, ondanks de expliciet verplichting hiertoe.

De gemachtigde schendt hierom artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

10. Verzoeker merkt op dat, in zoverre de gemachtigde het alsnog onontbeerlijk zou vinden dat een specifiek attest zou worden voorgebracht om de psychiatrische problematiek van verzoeker te duiden, dit voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing kon worden teruggekoppeld naar verzoeker. Aan verzoeker werd immers niet kenbaar gemaakt dat een medische problematiek alleen maar (en dus exclusief) via een “medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur of getuigschrift voor verstrekte hulp” kan worden gestaafd.

Artikel 62, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet verzekeren immers de mogelijkheid aan de betrokkene om alle relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf kunnen verhinderen of beïnvloeden.

In de overgemaakte vragenlijst wordt onder vraag 3 gesteld: “heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren? Zo ja, welke ziekte? (medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur, getuigschrift voor verstrekte hulp)”. Op geen enkele manier wordt hiermee aan verzoeker kenbaar gemaakt dat een medische problematiek alleen maar (en dus exclusief) via een “medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur of getuigschrift voor verstrekte hulp” kan worden gestaafd.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De gemachtigde schendt hierdoor dan ook minstens artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.4.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van deze beginselen van behoorlijke bestuur wordt onderzocht in licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 11, § 2, artikel 62, § 1 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die eveneens geschonden worden geacht.

3.4.4. De bestreden beslissing tot verblijfsbeëindiging steunt op artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

(...)

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.”

Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet vereist dat wanneer wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de

mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker per aangetekend schrijven van 6 september 2018 werd gevraagd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan verzoeker het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft om zijn persoonlijke situatie correct te beoordelen en eventueel de beslissing tot beëindiging van verblijf en afgifte van een bevel te beïnvloeden.

Verzoeker gaf aan deze oproep gevolg en maakt op 24 september 2018 via zijn raadsman een brief met informatie over, inclusief enkele documenten in bijlage.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde vervolgens rekening heeft gehouden met de aangereikte informatie alsook de informatie reeds aanwezig in het dossier en deze informatie heeft afgewogen in het licht van artikel 11, § 3, 3de lid en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 11, § 3, 3de lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het bestreden bevel verwijst tevens naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Beide bepalingen uit de Vreemdelingenwet zijn erop gericht te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf en een beslissing tot verwijdering, quod in casu, rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten.

Artikelen 11, § 3, 3de lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelen in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaken een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde bij het nemen van een verblijfsbeëindiging en verwijderingsbeslissing rekening houdt met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere

in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Staten gaan hun beoordelingsmarge evenwel te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.4.5. In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissingen voldoen aan de vereiste van legaliteit en een legitiem doel nastreven.

De kernbetwisting in deze zaak betreft de vereiste van proportionaliteit, in het bijzonder of in de belangenafweging alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken en kennelijk redelijk werden afgewogen.

3.4.6. Verzoeker verklaart zich in zijn verzoekschrift niet akkoord met de afweging die in de bestreden beslissingen werd gemaakt over mogelijke gezins- en familiebanden in België.

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift, net zoals in zijn schrijven van 24 september 2018, in het betoog dat hij bij zijn nicht mag verblijven totdat hij een nieuw appartement heeft gevonden en dat derhalve een afhankelijkheidsband bestaat tussen beide familieleden.

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan van een gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn nicht te worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de familiale band tussen verzoeker en zijn nicht en deze op kenbare wijze heeft beoordeeld in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de voorliggende elementen oordeelt de gemachtigde dat er *“bezwaarlijk sprake kan zijn van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband”* en dat er *“geen familiaal beletsel [is] voor het nemen van deze beslissingen”*. De Raad acht deze beoordeling niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk. Uit het schrijven van verzoeker van 24 september 2018 blijkt immers enkel dat verzoeker tijdelijk door zijn nicht wordt geholpen met huisvesting tot hij een nieuw appartement heeft gevonden. Het loutere gegeven dat verzoeker heden in België tijdelijk op hetzelfde adres verblijft als zijn nicht en dat zij hem tijdelijke hulp biedt in de vorm van huisvesting, vormt op zich geen concreet bewijs van een reële situatie van afhankelijkheid die de gebruikelijke banden tussen familieleden overstijgt. Verzoeker gaf in zijn brief van 24 september 2018 immers zelf aan dat hij bij een *“(uitgebreid) sociaal netwerk”* terecht *“kon”* voor zijn huisvesting. Dit gegeven is wél relevant en van belang voor het beoordelen van het gewicht dat moet worden gegeven aan de band met zijn nicht en de voorgehouden afhankelijkheid. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat er in casu geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband met zijn nicht aangezien verzoeker ook een *“(uitgebreid) sociaal netwerk”* heeft waar hij terecht *“kon”* voor tijdelijke huisvesting en uit zijn brief bovendien niet uitdrukkelijk blijkt dat hij daar niet meer terecht *“kan”*. Overigens blijkt uit de brief van 24 september 2018 ook dat verzoeker in juni 2017 op zelfstandige wijze erin geslaagd is een huurwoning te vinden waar hij alleen woonde tot zijn vasthouding in de gevangenis. Deze gegevens bevestigen dat verzoeker, minstens in enige mate, zelfstandig kan functioneren en dat er dus geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband met zijn nicht. Dat verzoeker heden tijdelijk hulp nodig heeft voor huisvesting, heeft slechts te maken met het feit dat hij niet meer in zijn huurwoning terecht kan omwille van problemen met de huurbaas en het feit dat hij zijn recht op OCMW steun is verloren en geen inkomen heeft als gevolg van de bestreden beslissingen. De loutere nood aan tijdelijke hulp, die voornamelijk te wijten is aan de gevolgen van de bestreden beslissingen, kan niet worden beschouwd als een situatie waar verzoeker noodzakelijkerwijze afhankelijk is van de hulp van zijn nicht die in België woont. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet kan functioneren zonder de zorg of steun van deze nicht in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, Senchishak v. Finland, par. 57). Een beschermenswaardig gezinsleven met zijn nicht in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet waardoor evenmin een *“zwaarwichtige inmenging”* op de familiale band tussen verzoeker en zijn nicht blijkt, zoals verzoeker tracht voor te houden. Gelet op het voorgaande, kon de verwerende partij dan ook, in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, terecht en met reden besluiten dat er *“geen familiaal beletsel [is] voor het nemen van deze beslissingen”*.

3.4.7. Verzoeker meent dat er sprake is van een inmenging in zijn privéleven omdat de verwerende partij erkent dat verzoeker beroep kan doen op een *“uitgebreid sociaal netwerk”*.

Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dan ook dat, ongeacht het al dan niet bestaan van een gezinsleven en ongeacht de duur van het verblijf in het gastland, de verblijfsbeëindiging en uitwijzing van een legaal verblijvende vreemdeling steeds een inmenging uitmaken op het recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

In de bestreden beslissingen kan niet worden gelezen dat de verwerende partij betwist dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen op het privéleven van verzoeker. Integendeel, uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers integratie, sociale en culturele banden met de Belgische samenleving en deze kenbaar heeft afgewogen. In het bijzonder motiveert de verwerende partij als volgt: *“Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een*

doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn brief van 24 september 2018 weliswaar melding maakte van een *"(uitgebreid) sociaal netwerk"* maar daarover verder enkel uiteenzette dat hij *"1000 euro heeft geleend van vrienden"*, dat hij *"tijdelijk bij een kennis [is] gaan verblijven"*, en dat hij een tweetal maanden is gaan samenwonen met een vriend. Verder blijkt dat hij twee nichten heeft in België.

Dat verzoeker drie vrienden, één kennis en twee nichten in België heeft, kan bezwaarlijk als een *"uitgebreid"* netwerk worden beschouwd. Bovendien toonde verzoeker met dit summier betoog in de brief van 24 september 2018 niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in België zodanig hechte privébanden heeft opgebouwd dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België omdat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die de gebruikelijke banden met België overstijgen.

Ook in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot een summiere en vage verwijzing naar zijn *"uitgebreid sociaal netwerk"* zonder de omvang en de hechtheid van dit netwerk verder toe te lichten of te staven. Hij maakt daarmee niet aannemelijk dat hij enkel in België een privéleven kan uitbouwen en voortzetten, noch dat hij geen verdere invulling kan geven aan zijn privéleven door van op afstand zijn sociale banden met België te onderhouden. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij zich, in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er in casu niet kan worden gesproken van *"hechte sociale (...) banden met de Belgische samenleving"*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn privébanden van die mate zijn dat ze in casu zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving.

3.4.8. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij ook rekening moest houden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij zet uiteen dat de verwerende partij in dit verband niet onwetend kan zijn over het *"langdurig (wettelijk) verblijf van verzoeker in Nederland"* voor hij naar België kwam. Hij meent dat het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland een element vormt dat het bestaan van afdoende familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, in casu Somalië, ontkracht.

Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekers vluchtelingenstatus, die hij verkreeg in Nederland, aldaar op 6 december 2011 werd ingetrokken. Uit het administratief dossier blijkt niet wanneer verzoeker Nederland is binnengekomen noch wanneer hem een vluchtelingenstatus werd verleend. Er is geen enkel element aanwezig in het dossier dat aannemelijk maakt dat de verwerende partij kennis had moeten hebben van een langdurig verblijf in Nederland.

Verzoeker werd voor het nemen van de bestreden beslissingen in het kader van het hoorrecht bij aangetekend schrijven van 6 september 2018 verzocht om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, de gevraagde bewijzen af te leveren en de bijgevoegde vragenlijst te beantwoorden. In de vragenlijst wordt gevraagd of de betrokkenen getrouwd is of een duurzame relatie heeft in zijn land van herkomst, of betrokkene nog familie of minderjarige kinderen heeft in zijn land van herkomst, of hij reeds gewerkt heeft in zijn land van herkomst en of hij redenen heeft waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker heeft deze vragenlijst niet ingevuld maar heeft per brief van 24 september 2018 verschillende elementen voorgelegd in verband met zijn verblijf in België waarmee werd verzocht rekening te houden. In deze brief heeft verzoeker geen enkele informatie verstrekt over een huwelijk, duurzame relatie, minderjarige kinderen of vroegere tewerkstelling in het land van herkomst. Evenmin heeft hij in die brief in enige mate uiteengezet dat zijn sociale of culturele banden met Somalië zodanig zijn afgezwakt dat hij er niet meer naar kan terugkeren of enig element aangereikt waaruit zou blijken dat er geen sprake meer is van afdoende familiebanden of andere banden met Somalië.

Verzoeker kan de verwerende partij in casu niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hij niet heeft voorgelegd. Immers werd verzoeker de kans geboden om nuttig voor zijn belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en zijn standpunt over een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht en verwijderingsmaatregel op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoeker kon alle elementen en redenen terzake aanbrengen zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Een eigen onzorgvuldigheid begaan door verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet worden aangewreven.

In zijn schrijven van 24 september 2018 heeft verzoeker aldus zijn verblijf in Nederland en de mogelijke implicatie ervan voor zijn banden met het land van herkomst niet aangehaald noch toegelicht. Nochtans had hij hiertoe alle mogelijkheid, des te meer daar hij zich niet heeft gehouden aan de format van de vragenlijst maar zelf een eigen brief heeft opgesteld waardoor hij alle vrijheid had om buiten het format van de vragenlijst te treden. In het verzoekschrift wordt hierover geen verdere duidelijkheid geschapen. Ter terechtzitting kan de raadsman van verzoeker evenmin toelichten wanneer juist verzoeker Nederland is binnengekomen en wanneer hem de vluchtelingenstatus werd verleend.

Bijgevolg ligt er geen enkel element voor dat ondersteunt dat verzoeker een *“langdurig wettelijk verblijf in Nederland”* heeft gehad. Er blijkt enkel dat de vluchtelingenstatus door Nederland in 2011 werd ingetrokken. Uit het administratief dossier blijkt verder niet waar verzoeker heeft geleefd tussen 6 december 2011 (datum van intrekking) en 13 augustus 2014 (datum van binnenkomst in België). Verzoeker heeft in zijn brief van 24 september 2018 hierover niets vermeld. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij na de intrekking doorreisde naar België maar dit wordt niet gestaafd door de aanwezige elementen in het dossier.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van enige *“langdurig (wettelijk) verblijf van verzoeker in Nederland”* noch dat hij hiermee rekening moest houden in zijn overwegingen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door enkel rekening te houden met het verblijf van verzoeker in België, in casu *“iets meer dan 4 jaar”*. Gelet op het gebrek aan elementen in het administratief dossier die er anderszins op wijzen, stipt de verwerende partij terecht aan dat verzoeker, die in 1988 werd geboren, *“het overgrote deel van [zijn] leven elders dan in België heeft doorgebracht”*. De verwerende partij beoordeelt vervolgens de voorgelegde elementen van taalverwerving, inburgering en tewerkstelling en besluit dat deze niet noodzakelijkerwijs getuigen van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Daarbij merkt de verwerende partij zeer pertinent op dat indien verzoeker *“alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken”*, hij naliet deze aan te tonen. Verder weegt de verwerende partij de pogingen van verzoeker om zich in de Belgische samenleving te integreren op kenbare wijze af tegen de bedrieglijke verklaringen die verzoeker tijdens zijn asielprocedure aflegde en op basis waarvan hij de subsidiaire bescherming verwierf alsook zijn definitieve veroordeling tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaren op 30 april 2018 wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet concreet in op deze precieze beoordeling en afweging van verzoekers banden met België, die de Raad in het licht van de artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, overigens niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voorkomt.

Daarenboven, zelfs als moest worden aangenomen dat verzoeker langdurig in Nederland heeft verbleven, dan nog toont verzoeker hiermee niet aan dat zijn banden met het land van herkomst, Somalië, dermate zijn ontkracht dat hij niet kan terugkeren. Hij concretiseert zijn vaag betoog immers niet en zet op geen enkele wijze concreet uiteen waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar Somalië en zich daar aan te passen aan de heersende culturele en sociale normen. Hij geeft op geen enkele wijze aan dat hij in Somalië geen familie of vrienden meer zou hebben op wie hij kan steunen om zich terug aan te passen aan de Somalische samenleving. Tenslotte gaat verzoeker niet in op de terechte vaststelling van de verwerende partij dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker gedurende zijn verblijf van iets meer dan 4 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaat en door verzoeker kan worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een theoretisch en algemeen betoog dat door de Raad niet kan worden bijgetreden.

3.4.9. Verder in zijn verzoekschrift wijst verzoeker op zijn gezondheidstoestand, met name zijn mentale problemen, waarvan hij melding maakte in zijn brief van 24 september 2018, overgemaakt in het kader van zijn hoorrecht. Hij citeert vervolgens een uittreksel uit deze brief en verwijst naar het syntheserapport, opgesteld door het OCMW, dat hij als stuk 6 had toegevoegd aan deze brief. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat hij kampt met een jarenlange psychiatrische problematiek en meermaals werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker inzake zijn gezondheidstoestand voorlegde maar daarbij opmerkte dat noch verzoeker

noch zijn raadsman *“enig formeel element aanreikte om deze psychische problematiek te staven”*. In de bestreden beslissingen wordt tevens opgemerkt dat in het aangetekend schrijven van 6 september 2018, bij vraag 3 van de vragenlijst, verzoeker expliciet werd gevraagd of hij een ziekte had die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren en dit met een medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur of getuigschrift voor verstrekte hulp te bewijzen.

Verzoeker betoogt dat hem voor het nemen van de bestreden beslissingen duidelijk moest worden gemaakt dat een specifiek attest in deze onontbeerlijk was. Er werd hem immers niet kenbaar gemaakt dat een medische problematiek alleen maar, en dus exclusief, via voormelde attesten kan worden gestaafd. Hij verwijst naar artikel 62, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet die de mogelijkheid verzekeren voor betrokkene om alle relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing tot verblijfsbeëindiging kunnen verhinderen of beïnvloeden.

In het aangetekend schrijven van 6 november 2018 kan worden gelezen dat betrokkene *“wordt verzocht waar nodig de gevraagde bewijzen aan te leveren. Bij elke vraag vindt u tussen haakjes een voorbeeld van een document dat u kan aanleveren. Indien u geen bewijzen voorlegt, kan Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen.”*

Zoals vermeld, werd in vraag 3 van de vragenlijst een medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur of getuigschrift voor verstrekte hulp als voorbeelden gegeven van de gevraagde *“bewijzen”*. Verzoeker kan worden gevolgd dat uit het aangetekend schrijven van 6 september 2018 niet blijkt dat een medische problematiek enkel kan worden gestaafd door voormelde attesten. Evenwel gaat hij er aan voorbij dat hem wel uitdrukkelijk werd verzocht om *“bewijzen”* te leveren. Dit werd zeer duidelijk gesteld in het aangetekend schrijven van 6 september 2018 zodat verzoeker niet kan voorhouden dat hij niet in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken en dat het nuttig effect van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet teniet werd gedaan.

Dat het OCMW een onafhankelijke overheidsinstantie is, wordt niet betwist. Dat het OCMW formele elementen kan aanreiken, wordt evenmin betwist. Het OCMW is evenwel geen instantie die formele elementen kan aanreiken die een psychische problematiek kunnen *“staven”*, dit is *“bewijzen”*. Het OCMW is geen arts die medische vaststellingen doet en attesteert. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat het OCMW in geen geval een instantie is die op geneeskundig vlak een objectieve beoordeling kan attesteren.

Uit het syntheserapport noch uit de brief van verzoeker blijkt op welke formele elementen die verzoekers psychiatrische problematiek kunnen staven en bewijzen, bijvoorbeeld in de vorm van objectieve medische attesten of medisch vaststellingen, het OCMW zich baseert. Bovendien stelt het OCMW in het rapport zelf dat de *“psychische toestand niet echt duidelijk”* is (p.6).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat het administratief dossier reeds duidelijke en formele elementen bevatte die de psychiatrische problematiek kunnen *“staven”*, kan hij niet worden bijgetreden. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers niet dat daarin objectieve en formele elementen aanwezig zijn die de psychiatrische problematiek van verzoeker *“staven”* en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Er wordt enkel melding gemaakt van verklaringen van verzoeker omtrent zijn psychiatrische problematiek zonder dat blijkt dat deze worden gestaafd door objectieve en formele elementen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het verzoekschrift dat hij indiende tegen de beslissing van 5 december 2017 van de commissaris-generaal tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, waarbij het vonnis van 4 januari 2018 werd gevoegd van de vrederechter van het achtste kanton te Antwerpen. In dit vonnis zou de vrederechter hebben vastgesteld dat verzoeker werd getroffen door een psychose en een dwangopname noodzakelijk werd geacht.

De Raad stelt vast dat dit vonnis zich echter niet in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken bevindt. De verwerende partij ontvangt immers geen stukken die worden overgemaakt in het kader van een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een onafhankelijke instantie. Het kwam verzoeker toe om in het kader van zijn hoorrecht naar aanleiding van het aangetekend schrijven van 6 september 2018 de verwerende partij in kennis te stellen van dit vonnis, hetgeen hij heeft nagelaten. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij anderszins kennis had moeten hebben van dit vonnis.

Thans blijkt dat verzoeker bij zijn vorderingen evenmin stukken toevoegt die zijn actuele medische toestand op objectieve wijze staven.

In het licht van het voorgaande toont verzoeker dan ook niet aan dat elementen aanwezig waren in het dossier met betrekking tot zijn gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij rekening moest houden in het kader van artikel 11, § 3 of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij kennelijk onredelijk vaststelt *“heden niet in het bezit [te zijn] van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan”* wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan formele elementen die werden voorgelegd om de psychiatrische problematiek van verzoeker staven en bewijzen en bij gebrek aan zulke elementen in het administratief dossier, kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat de beoordeling van de gezondheidstoestand door verwerende partij in deze onjuist en onzorgvuldig is.

3.4.10. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat een schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht niet kan worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

Verder blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de betreden beslissingen tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam overeenkomstig de artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers situatie in het licht van deze artikelen op het eerste gezicht niet blijkt. Een miskenning van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond. Verzoekers betoog laat evenmin toe op het eerste gezicht een schending van het redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

Het enige middel is niet ernstig.

3.5. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingewilligd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES